

Miközben így sírtam, már elkövettem az árulást is, mert kész voltam, sőt vágytam mielőbb megkötni a kompressziomot. Csalódtam magamban, amiért nem tudtam érzéseimet olyan pontosan megformulázní, mint ahogy azt mondjuk egy nyomdagéphez méltónak éreztem volna. Lám a rotációs mindenféle hejzvetben képes erre. Akármilyen eseményről van szó, bármi legyen is mögötte, ő nevenségesen rövid idő alatt kinyomja, olyan szavakkal, olyan mondatokban, amelyek símán csúsznak ki belőle, s aztán minden itt van a szemed előtt pontosan, határozottan, világos szavakkal a világos papíroson, és ezek a szavak nem tudnak eltűnni, nem lehet letörölni, módosítani őket, mint az érzéseket.

Bizony haszontalan próbálkozás volt kimondani akarni ezt, amire a nyelvem úgysem volt felkészülve. Ezért gyorsan meg is töröltem a szememet, megtöröltem az orromat, hogy minél előbb vége szakadjon ennek az áldatlan históriának. Megmagyaráztam Krikor bátyámnak, hogy mostanáig ordítottam, de hirtelen rosszul lettem és valami furcsa hányinger vett erőt rajtam, de most már megint jól érzem magamat. És Krikor bátyám most már megint mosolygott, együtt rohantunk le az utcára az első oldal címeit kiabálva, és én megértettem, hogy elveszítettem a játszmát, de ugyanakkor nyertem is valamit. Elhatároztam, hogy soha többé nem hagyom zavartatni magamat a munkámban, és a jövőben mindig szépen kiabálni fogom az első oldal szenzációit.

Mind a ketten elfutottunk a Fulton és Mariposa utcák sarkáig, és én az utóbbin futottam tovább, míg Krikor az elsón baktatott felfelé. Átmentem a bírósági parkon, hogy a patricius negyedbe jussak és a legcsendesebb utcákban csaptam a legpokolibb lármát. Az emberek riadtan törtek ki az elegáns lakásokból, hogy megtudják, mi történt, miközben én még szebben üvöltöttem, s mennél inkább üvöltöttem, annál inkább megértettem, hogy ennek így kell lennie, mert a szív szava túlságosan törekeny ahhoz, hogy elbíra a nyomda törvényeit. Így én is kivettem részemet abból az általános zürzavarból, amely a várost elárasztotta. Mire este lett, újságjaim mind elkelték és zsebemben tekintélyes mennyiségű aprópénz csörgött. És egészen elfelejttem a szégyent és gyalázatot; amiben valamennyien cinkosok voltunk.

Fordította Doromby Károly

Emile Verhaeren

A HÁZBAN, HOL SZIVÜNK ...

*A házban, hol szivünk szerelme lángra lobbant
s hol kedves bútorok töltik meg a szobát,
ketten lakunk mi most, s az ablakokon át
rózsák néznek be ránk a nyári hónapokban.*

*S vannak napok, olyan vigasszal édesek,
s oly csenddel ittas és gyönyörű nyári órák,
hogy megállítom ott a tölgyfa-ingaórát,
a gyors időt, amíg aranykorongja leng.*

*S akkor a perc, a nap s az éj miénk titokban,
s a boldogság, ha jó suhanva s meglegyint,
csak szíved hallja már s a szívemet, amint
ütésük hirtelen egy csókbán összedobban.*

Szegzárdy-Csengery József fordítása